

Ja, det ligger der meget i; dog ligger ikke den hele Sandhed deri, og jeg føler mig overbevist om, at Kravet om Nedsættelser af Skatter, Takster og Afgifter og som Betingelse derfor nødvendige Nedsættelser af Statsudgifterne er et saa stærkt og mægtigt Krav her i Landet for Øjeblikket, at end ikke en saa stormægtig Regering som den nuværende kan sidde det overhørig, og at heller ikke Partierne herinde vil gøre det. Jeg er overbevist om, at Regeringen kommer til at yde sin Medvirken paa disse Omraader, kommer til at yde den paa flere eller færre af dem og maa ske endogsaa kommer til at yde den i langt større Omfang, end den vist nok i Øjeblikket tænker det. Jeg kan paa mit Partis Vegne sige, at vi ikke paa nogen Maade vil holde os tilbage, heller ikke, naar Regeringen erklærer sig rede til Samarbejde, f. Eks. med Hensyn til Formuleringen af vore Ønsker, og paa forskellige Omraader, hvor det kan lade sig gøre, selv uden Regeringens Medvirken.

Tiden er saa langt fremrykket, at jeg ikke skal komme ind paa at omtale Erhvervskrisen i al Almindelighed. Det bliver der jo ogsaa rig Lejlighed til, naar de Kriseforanstaltninger, som den højtærede Statsminister har fremsat Forslag om, kommer til Behandling. Jeg vil blot sige, at for Venstre er Standpunktet ganske det samme som tidligere. Det gælder om ikke at anvende Kvaksalvermidler, som smører Saarene over med Salve, men at man paa de Omraader, hvor Staten kan hjælpe, virkelig gaar til Bunds. Og dør er det fuldkommen afgørende Punkt dette: Nedgang i Produktionsomkostningerne, billigere Produktion her i Landet, der muliggør Konkurrence overfor Udlandet og afbøder de Vanskeligheder, som Erhvervene er kommet ind i ved Kronestigningen.

Denne Billiggørelse af Produktionen kan paa et ikke lille Stykke Vej tilvejebringes ved en hensigtsmæssig Nedsættelse af Skatter, Takster og Afgifter. Men det er saa langt fra tilstrækkeligt; det er ogsaa nødvendigt, og det skulde netop synes at være en Opgave, som maatte byde sig ganske naturligt frem for en socialdemokratisk Regering, at den overfor sine egne, der, hvor den har nogen Indflydelse — og jeg antager, den har en ikke saa ringe Indflydelse overfor Fagforeningerne —, gør det klart, at vi lever i en Krisetilstand, hvor alle maa bringe deres Ofre, hvor selvfølgelig Arbejdsgiverne maa bringe deres Ofre, og hele Samfundet maa bringe Ofre, Tje-

nestemændene maa bringe deres Ofre, Rigsdagsmændene deres, alle maa de bringe Ofre, men at Arbejderne sandelig ogsaa maa gøre det, saa at den Stejlhed og Stivhed, hvormed Fagforeningstarifferne er hævdet hidtil, ikke kan opretholdes i en Krisetid som den nuværende, og at der er noget, som staar over de hellige Tariffer, ogsaa Løntarifferne, nemlig Livet, Eksistensen, og at det er om dette, Livet og Eksistensen, det drejer sig for den danske Erhvervsverden, ikke mindst den danske Arbejder. Naar den danske Erhvervsvirksomhed efterhaanden dør ud, fordi den arbejder for dyrt, er de, der lider ved det, ikke mindst Arbejderne.

Og vi maa vedblivende afvise saadanne Forholdsregler, som søger at afbøde en Krise ved tilsyneladende og for en Tid at hjælpe nogle paa andres Bekostning. Her under denne Kategori hører jo de direkte Tilskud, som den højtærede Statsminister foreslog i Dag. Herunder hører Krisetold og herunder hører Importregulering. Saa snart det derimod drejer sig om Foranstaltninger, der, uden at hemme Erhvervs livet, uden at hjælpe nogen ved at trykke andre dybere ned, kan yde en Haandsrækning til at bringe Erhvervene i Gang igen, skal det Parti, jeg tilhører, være fuldt villigt til at samarbejde om det. Vi har ogsaa i tidligere Tid vist denne Villie, idet en Del af det, den højtærede Regering nu kommer frem med, stammer fra de noksom bekendte 8 Punkter fra den foregaaende Regerings Tid, og en saadan Foranstaltning som Eksportkrediten har jeg alle Dage, og vort Parti ogsaa, været en Ven af, thi det er en sund og rimelig Maade at hjælpe vor Eksport paa. Paa saadanne Omraader, hvor ingen af de Grundsætninger, jeg før nævnte, bliver krænket, kan man ogsaa regne paa Venstres Medhjælp.

En meget væsentlig Ting efter vor Opfattelse er det, at der bliver en Mulighed for at hemme det efter vor Mening alt for stive, dogmatiske, doktrinære, herskesyge Organisationsvæsen, baade fra Arbejderes og Arbejdsgiveres Side. Derfor vil vi fra Venstres Side atter i Aar indbringe vort Forslag om Erhvervs- og Arbejdsmfrihed, og vi haaber, at det under den endnu vanskeligere Situation, der er i Aar, maa kunne møde en saa god Modtagelse, at der kan blive Udsigt til Forslagets Gen-nemførelse.

Inden jeg slutter, vil jeg rette et Spørgsmaal til den højtærede Statsminister.